

angaaende de Forhold, hvorunder Bipestloven dersteds virker. De Oplysninger man ad denne Vej har fremskaffet (se Bilag Nr. 7) og som i øvrigt give et med et omfattende Talmateriale underbygget interessant Billede saavel af Værdien af Biavlens dersteds som af Udgiften ved Bekæmpelsen, have imidlertid ikke kunnet ændre Udvalgets ovenfor angivne Syn paa Sagen. Den af den mecklenburgske Lovgivning be- traadte Vej forekommer Udvalget for kostbar efter vore Forhold, i hvilken Henseende det særlig skal fremhæves *dels* at Biavl i Mecklenburg i det hele fremtræder som langt mere koncentreret end Biavl her i Landet (o.: de enkelte Biejerer repræsenterer gennemgaaende et langt større Antal Stader), hvad der gør Bekæmpelsen lettere, *dels* at det neppe vil kunne paaregnes, at Tanken om ved en særlig Udskrivning at paaligne Biejerne Udgifterne til Sygdommens Bekæmpelse vilde finde Anklang under vore hjemlige Forhold.

Idet Udvalget saaledes har ment at burde forlade Tanken om at søge Sygdommen bekæmpet i Lighed med de i Lov af 14. April 1893 omhandlede smitsomme Husdyrsygdomme, har man haft Opmærksomheden henvendt paa, om man ikke rettest burde tilstræbe en Ordning, der samtidig med at overlade det til Biejerne egen Afgørelse, om de tillægge Sagen en saadan Betydning, at de ønske Sygdommen bekæmpet ved offentlig Foranstaltning, under denne Forudsætning overdrager Bekæmpelsen til en alt bestaaende Organisation. I førstnævnte Henseende har der for Udvalget frembudt sig en til en vis Grad beslægtet Ordning gennem de i Lov Nr. 109 af 4. Maj d. A. om Saltvandsfiskeri, Kap. 3, givne Forskrifter om Fiskerivedtægterne. Paa samme Maade som det her er overladt Fiskerne at træffe nærmere Bestemmelser angaaende Fiskeriet i visse Vande, kunde det formentlig overlades Biejerne selv indenfor et vist Distrikt at afgøre, om de ønske Sygdommen bekæmpet. Naar den Fare, der gennem Bipesten truer Landets Biavl, ikke i den Forstand tør kaldes „Almenfare“, at den bør paakalde Statens *ubetingede* Indgriben, forekommer det dog paa den anden Side Udvalget at frembyde sig som naturligt og anbefalelsesværdigt, om Staten ydede saadanne Distrikter, indenfor hvilke Biejerne ønske Hjælp til Sygdommens Bekæmpelse, denne Hjælp i Form af et Tilskud til Bestridelse af Udgifterne. En selvfølgelig Forudsætning for den saaledes ydede Hjælp, jfr. herom nedenfor, maatte det dog være, at Biejerne indenfor det vedkommende Distrikt tilpligtes at underkaste sig saadanne Vilkaar, der kunne gøre Bekæmpelsen effektiv. Herved maa der i første Række peges paa Nødvendigheden af, at der paalægges Biejerne Anmeldelsespligt og Forpligtelse til at finde sig i, at deres Bigaarde undersøges og eventuelt tages under Behandling. — Utvivlsomt vilde det under en saadan Ordning være det mest rationelle, om Afgørelsen af, hvorvidt Distriktet skulde tages under Behandling for Bipest, kom til at bero hos Flertallet af Distriktets samtlige Biejerer. Idet man imidlertid gaar ud fra, at det vil simplificere Forholdet, om Distrikterne ikke gøres for smaa, og idet man navnlig mener, at Distriktets Grænser som Regel bør falde sammen med Amtets, vil det let indses, at en Afstemning som den, der i saa Fald skulde foretages blandt Biejerne, neppe vilde være praktisk gennemførlig. Under disse Omstændigheder har man ment som en praktisk Udvej at kunne tilraade, at hin Afgørelse lægges i Hænderne paa de lokale Biavlsorganisationer, naar disse saavel i Henseende til Antallet af Biejerer som til Antallet af Stader repræsenterer et i Forhold til det samlede Antal af Biejerer og Stader i Distriktet passende Tal. Unægtelig vil en saadan Ordning kunne medføre, at et angrebet Distrikt i visse Tilfælde ikke kan tages under Behandling, nemlig naar den stedlige Organisation paa Grund af et utilstrækkeligt Medlems- eller Stadetal ikke er „beslutningsdygtig“ i den her forudsatte Henseende. Dels vil der imidlertid kunne raades Bod herpaa ved en virksom Agitation med det Formaal at skaffe Foreningen den fornødne yderligere Tilgang, dels maa det fastholdes, at Udgangspunktet i den her skitserede Ordning netop er den Interesse, hvormed Biejerne eller en Organisation indenfor disse omfatter Tanken om Bipestens Udryddelse. Er denne Interesse ikke tilstede eller giver den sig ikke et tilstrækkelig kraftigt Udtryk gennem Tilslutning til den stedlige Biavlsforening, der ønsker at tage Sagen i sin Haand, savner Staten netop det Holdepunkt, der efter Udvalgets Anskuelse bør være Betingelsen for, at den yder Sagen sin Støtte.

Er den anførte Forudsætning imidlertid tilstede, idet en stedlig Biavlsforening retsgyldigt begærer Bipesten bekæmpet, vil det efter Udvalgets Mening være forbundet med meget væsentlige Fordele, om Bekæmpelsen kan foregaa under den Form, at en bestaaende Organisation tager Sagen i sin Haand og hertil erholder den